

KOOPVAARDIJPASTORAAT
Willemskade 13
3016 DK Rotterdam
e-mail:
contact@nederlandsezeemanscentrale.nl

Contactbrief 241
juli 2010

Beste mensen aan boord en thuis,

Is het misschien als tegenhanger voor de eeuwige Frankrijkreis, of wellicht als tegengif voor de hysterie rond het wereldkampioenschap voetbal, de Giro en de Tour in Nederland en de oranjekoorts? De laatste tijd hoor ik van veel bekenden dat ze op pelgrimsreis gaan of dat ze plannen daarvoor hebben. Mensen lopen bewust een deel van het "Pieterpad", maken een stop in Lourdes. En op de Startpagina was de laatste dagen als hete tip de "Camino de Santiago" te vinden, de pelgrimsweg naar Santiago de Compostela in het noorden van Spanje. Pelgrimstochten zijn weer in.

Op pelgrimsreis, een tocht met een heilig doel voor ogen dat je graag wil bereiken, maar waarbij mensen die de weg zijn gegaan ervaren dat juist die weg gaan zoveel bijdraagt tot het doel.

Ons woord pelgrim komt van het Latijnse peregrinus, dat vreemdeling betekent. Men is altijd op weg. Overal ben je vreemd. Voor zeevarenden is het een herkenbaar concept.

Onbewust raakte onlangs een Indiase zeeman precies de kern van deze twee dingen toen hij tegen me zei dat hij zich een pelgrim voelt, overal vreemd, maar de weg die hij persoonlijk gaan moet. Niet zozeer om God te zoeken, als wel met het doel de kost voor zijn gezin te verdienen. Altijd als vreemdeling, onderweg, nooit ergens thuis.

Maar niet ontheemd. Het is niet altijd gemakkelijk, zei hij. Het is keihard werken, afzien aan boord. Elke haven is verschillend en toch tot vervelens toe hetzelfde. Zijn doel, zijn kinderen een toekomst te bieden, wordt wel eens verduisterd door al het gezeur onderweg. Hij kan zich niet altijd herinneren waarom hij het zo graag wilde.

Maar nooit ontheemd, omdat uiteindelijk de weg naar het doel leidt en in zichzelf al zoveel geeft.

In de bijbel komen we veel pelgrims tegen, bijvoorbeeld in de pelgrimsliederen.

Neem psalm 121: "Ik sla mijn ogen op naar de bergen, van waar komt mijn hulp? Hij zal je voet niet laten wankelen, hij zal niet sluimeren, je wachter." (Ps. 121: 1, 3)

Of de daaropvolgende: "Verheugd was ik toen ik hoorde: wij gaan naar het huis van de Heer, verheugd ben ik, nu onze voeten staan binnen je poorten, Jeruzalem." (Ps.122:1-2)

Jeruzalem. Al eeuwen vinden mensen iets op deze plek. Blijdschap, een gevoel van vrede, het dicht bij God zijn. Een stad die welsamengevoegd is, daarheen trekken de stammen van Israel op om de Naam van de Heer te danken. Van huis wegtrekken om elders wat te vinden.

Er wordt het Joodse volk dringend aangeraden om drie maal per jaar naar Jeruzalem te komen. Voor het aangezicht van de Eeuwige. Of wat alledaagser gezegd: met als doel zo diep mogelijk in de spiegel van je eigen hart te kijken. En je af te vragen, wie ben ik, waar kom ik vandaan en waar gaat mijn reis naar toe?

Die reis naar Jeruzalem legde de vinger op drie belangrijke gebeurtenissen in een jaar. Het eerste moment was in de lente, wanneer de wereld om je heen ruikt naar opnieuw geboren worden. Ga dan naar Jeruzalem om samen het Paasfeest te vieren. De tweede keer dat het volk opgeroepen werd naar Jeruzalem te gaan, was het al meer richting zomer. Spannende weken waren verlopen. Vooral boeren wisten dat het erop of eronder was, in een nacht kon je hele oogst weg zijn. Maar als alles goed groeide, was het tijd om feest te vieren. Overdenken hoe je van dat wachten en bidden het leven geleerd had. En je een weg gewezen werd.

De derde keer was het herfst geworden. Dat was een bijzonder feestelijk gebeuren, men was volgroeid, de opbrengst van het hele jaar werd voor God gebracht. Men raakte opnieuw verankerd in het leven, men deed nieuwe kracht op.

Bij elk cruciaal moment in het jaar was God aanwezig en ging men naar Jeruzalem - het huis van God - om God te ontmoeten. Zoals God ontmoet kan worden bij elk cruciaal moment in ons leven, bij geboorte, je leven leven en leren en ten slotte de oogst van het leven weer voor God brengen. Ieder mens kent de pelgrimage-momenten in zijn of haar leven. Een dag, waarop je bewust je huis verliet om op een bepaalde plek weer opnieuw verankerd te raken in het leven? Zo'n plek waar je even iets meer voelde dan gewoon, en je kwam weer opgeladen thuis? Een plek waar je je even veilig voelde, die je inspireerde, op wat voor manier dan ook? Ja, altijd als vreemdeling, onderweg, nooit ergens thuis.

Maar niet ontheemd. Het is niet altijd gemakkelijk. De weg is lang en doodvermoeiend, hoge bergen, diepe ravijnen, keihard werken, afzien aan boord. Elke haven is verschillend en toch tot vervelens toe hetzelfde.

Toch, soms - even - zie je het wel, dat Jeruzalem waar je God kunt ontmoeten, een plek waar je veilig bent, een plek waar je weer nieuwe inspiratie en moed kunt opdoen om de weg verder te gaan. Want ook de pelgrims van psalm 122, die hoera roepend in de poorten van Jeruzalem staan, zij gaan weer naar huis. Het is nog niet zo dat het aardse Jeruzalem het hemelse Jeruzalem geworden is, waar we kunnen blijven. Je kunt even ademen, en dan ga je de weg weer verder, opnieuw op weg naar het huis van de Heer.

Op die pelgrimstocht wil ik graag nog eens de woorden van Sint Patrick meegeven. Goede zomer en goede reis toegewenst!

De Eeuwige zij voor u om u de weg te wijzen
De Eeuwige zij achter u om u in de rug te sterken
De Eeuwige zij naast u als een goede vriend
De Eeuwige zij om u heen als een beschermende mantel
De Eeuwige zij in u als liefde en vrede

Helene Perfors
koopvaardijpredikant in de Rijnmond
e-mail helene.perfors@nederlandsezeemanscentrale.nl